

20 år i kamp for revolution og socialisme



Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Oktober Forlag

Indhold

Kommunistisk appel til verdens arbejdere og folk (1994)	s.4
Gør 1. maj til en kampdag (2000)	s.12
Stop en ny imperialistisk krig mod Irak! (2002)	s.14
Den Store Oktoberrevolution 90 år (2007).....	s.16
Udtalelse om kapitalismens nuværende krise i dens imperialistiske fase (2008)	s. 22
NATO: En organisation til krig og terror (2009)	s.26
Om den internationale situation (2013)	s.29
Nej til den asociale, antidemokratiske og militaristiske Europæiske Union! (2014)	s.39
Imperialister og håndlangere! Få de beskidte hænder ud af Mellemøsten! (2014)	s.47
Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer bliver 20 år (2014)	s.50

CIPOML – 20 år i kamp

Eget tryk Oktober Forlag 2014

ISBN 9788790609191

FORORD

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – også internationalt kendt som CIPOML (dansk også IKMLPO) – blev dannet af 12 marxistisk-leninistiske partier i Ecuador i august 1994. I 2014 kunne dobbelt så mange partier, spredt på alle kontinenter (minus Oceanien), markere 20 års enhed og kamp for revolution og socialisme. CIPOML er for alvor vokset til en verdensbevægelse.

Partierne udvikler fælles analyser og en grundlæggende fælles politik ved en årlig verdenskonference på forskellige kontinenter, samt, årlige regionale konferencer som i Latinamerika og Europa. Her vedtages fælles dokumenter, erklæringer og udtalelser, som partierne hver især søger at virkeliggøre. Der er f.eks. vedtaget en fælles 'taktisk platform' og fælles retningslinjer for arbejdet i fagforeningsbevægelsen, blandt unge og kvinder.

CIPOML tager initiativ til internationale faglige og andre træf, og sikrer afholdelse af de antifascistiske og antimperialistiske ungdomslejre hvert andet år. Det halvårslige tidsskrift Unity & Struggle/Unidad y Lucha (da. Enhed og Kamp) bringer udover fællesudtalelser også artikler og analyser fra partierne. Det udkommer på spansk, engelsk, tyrkisk, portugisisk – og enkelte numre og mange artikler oversættes til andre sprog – herunder russisk, tysk, norsk, dansk, urdu m.m. Denne pjece rummer en samling af udtalelser og dokumenter fra CIPOML gennem 20 år

Arbejderpartiet Kommunisterne blev medlem ved sin stiftelse i april 2000. Det var vært for verdenskonferencen i 2002 og senere for flere regionale europæiske konferencer. I 2006 stod DKU for den 20. internationale ungdomslejr. Flere dokumenter ML og links til CIPOML og partierne findes på APK's hjemmeside – apk2000.dk

OKTOBER FORLAG

December 2014

Kommunistisk appel til verdens arbejdere og folk

"Quito-erklæringen"

August 1994

Så længe mennesket udbytter mennesket og kapitalismen truer vores eksistens, vil der være kamp.

Så længe imperialismen og bourgeoisiet undertrykker svagere nationer og forsvarsløse folk, vil der være kamp.

Så længe verdens arbejdere og folk længes efter at forvandle dagens samfund og forandre det til deres eget bedste, med livet som indsats, vil der være kamp.

Alle hidtidige samfunds historie er en klassekampenes historie

(Det kommunistiske Partis manifest)

I modsætning til kapitalisternes forkyndelser om klasseforsoning, som hævder, at arbejderne og ejerne af produktionsmidlerne har fælles interesser, står vi fast på og understreger på ny den marxistiske tese, at klassekampen er historiens drivkraft.

Klassekampen vil ikke ophøre, så længe de højeste generelle mål, som den bevidste menneskehed har stillet sig, ikke er blevet nået. Det vil sige at vide, hvordan socialismen og kommunismens nye verden skal opbygges på kapitalismens ruiner.

I de sidste årtier har den kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsen lidt store tilbageslag. Den kapitalistiske genrejsningsproces, som tog fart efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres, og som bandede vejen for begivenheder som udviklingerne i Østeuropa og

Sovjetunionen, forræderiet i Albanien osv., bærer imperialismens og de reaktionære, revisionistiske og pro-kapitalistiske kræfters stempel.

De historiske begrænsninger, manglende erfaring, mangel på teoretisk udvikling, undervurdering af de indre modsætninger i det socialistiske samfund, bureaukratisering, de kommunistiske partiers adskillelse fra arbejderne og folkemasserne har alle været medvirkende årsager til, at arbejderne og folkene ikke formåede at forsvare deres landvindinger og forhindre den kapitalistiske genrejsning. Derudover har vi heller ikke været i stand til at forhindre, at der opstod et nyt borgerskab, som skjult bag en "socialistisk" maske greb magten og ødelagde socialismen.

Ovenpå dette seneste angreb fra imperialismen og kapitalismen (der angiveligt skulle have udryddet marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme, kommunismen, den proletariske revolution og anti-imperialismen for altid) bygger vi os igen op på alle kontinenter.

Vi, kommunisterne, vil dukke op igen i alle de strejkekampe, arbejderne gennemfører, i enhver folkelig mobilisering, i alle arbejderklassens og folkenes kampe for frihed og demokrati, i ethvert ungdomsoprør, enhver guerillabevægelse.

Vi vil organisere, vi vil forene os, vi vil drage lære af det som er sket, og vil fortsat rykke fremad.

Vi giver ikke op, før vi har fuldført vores historiske opgave.

Vi er millioner af mennesker, som kæmper. Vi, arbejderne, vil stadig have vores position som de grundlæggende producenter af alle rigdomme, overalt og uanset forskellene i produktionsmidlernes udviklingsgrad.

Til syvende og sidst vil intet ændre sig, så længe andre lever fedt og godt på vores sved og knokleri, og så længe vi ikke har formået at forvandle det eksisterende samfund til et retfærdigt og mere fremskredent samfund.

Hvilke opfindelser, hvilket teknisk og videnskabeligt fremskridt, kan overskygge eller komme uden om den kendsgerning, at vi udgør det nuværende samfunds nøgleled?

Ingen tekniske eller videnskabelige fremskridt ændrer eller er i stand til at ændre ved proletariatets grundlæggende karakter. Disse fremskridt hindrer heller ikke, at produktionsmidlerne fortsat er på kapitalisternes hænder.

Den rigdom, som vores arbejde har skabt, har altid været og vil altid være det materielle grundlag for al videnskabelig og teknologisk udvikling. Klassekampen lader sig ikke afskaffe. Den vil ikke forsvinde, så længe produktionsmidlerne er privatejendom.

Samtidig må vi forholde os til nyvindingerne indenfor teknologi og videnskab, lære at mestre og beherske dem og anvende dem til fordel for folkene og for revolutionen.

Den proletariske bevægelse er det uhyre flertals selvstændige bevægelse i det uhyre flertals egen interesse.

Proletarerne ejer ikke selv noget, de skal sikre; de skal ødelægge alt, hvad der hidtil har sikret og garanteret den private ejendomsret.

(Det kommunistiske Partis manifest)

Ingen andre samfundsklasser eller samfundslag kan opnå disse mål. Det er proletariatets opgave som den mest revolutionære klasse i samfundet, med den højeste grad af fremdrift og den største praksis, som er i stand til at forene og lede andre udbyttede klasser og lag i kampen mod kapitalen.

Vi er her, i forreste række, som aktive deltagere i vores egen nutid, i den nuværende epoke. Vi, arbejderklassen og folkene, har aldrig et eneste øjeblik indstillet kampen for vores mål.

Ingenting har grundlæggende ændret sig, siden Lenin definerede vores epoke. Det er fortsat den samme: imperialismens og de proletariske revolutioners æra.

Alt hvad der er sket siden Oktoberrevolutionen i 1917: Den anden Verdenskrig, fascismens nederlag, kolonilandenenes befrielse, den kinesiske, den vietnamesiske og andre revolutioner, såvel som alle de fremskridt, som fulgte med opbygningen af socialismen, frem til den seneste imperialistiske offensiv og den nuværende situation i folkenes kamp – alt dette bekræfter Lenins teser om den epoke vi lever i. De grundlæggende modsigelser er fortsat de samme.

Imperialismen og borgerskabet går til voldsomme angreb på marxismen-leninismen og erklærer den død og begravet.

Derfor spørger vi: Hvis marxismen-leninismen er blevet forældet, hvorfor angriber de den da så voldsomt?

Sandheden er, at de udmærket godt ved, at den stadig er både levende og virksom. Marxismen-leninismen støtter sig på udviklingen af videnskaben, på erfaringerne fra samfundsudviklingen og den progressive tænkning. Den er en teori med en revolutionær karakter, som repræsenterer proletariatets og hele menneskehedens historiske interesser.

Den går dialektisk fremad, overvinder forhindringer, og driver det nye frem.

Vi marxist-leninister er klar over svaghederne i vores forståelse, tilegnelse og udvikling af marxismen-leninismen. Problemet består i vores egen utilstrækkelighed, et problem vi vil og kan løse. De historiske erfaringer har klart demonstreret marxismen-leninismens vitalitet og levedygtighed. Hvis der findes gamle, affældige ideologier

og teorier, som hører fortiden til, er det bourgeoisiets. Marxismen-leninismen er nutiden og fremtiden.

Kræves der særlig dyb indsigt for at forstå, at når menneskenes livsvilkår, deres indbyrdes sociale forhold, deres sociale tilværelse ændre sig, så sker der også ændringer i deres forestillinger, anskuelser og begreber, kort sagt i deres bevidsthed?

Man taler om idéer, som revolutionerer et helt samfund; men det er kun et udtryk for den kendsgerning, at det indenfor det gamle samfund har udviklet sig elementer til et nyt, at opløsningen af de gamle idéer holder trit med opløsningen af de gamle livsvilkår.

(Det kommunistiske Partis manifest)

I tråd med deres klasseinteresser forvrænger revisionister og opportunister af enhver afskygning disse udsagn i Det kommunistiske manifest, og kommer til antikommunistiske konklusioner. De ønsker at bevare deres position som "store ledere", og deres egne privilegier. De ønsker at manipulere arbejderbevægelsen og forhindre, at arbejderne tager deres skæbne i egne hænder. Sådan tjener de borgerskabet og påfører arbejderklassen stor skade.

I modsætning hertil bekæmper vi, kommunisterne, disse afvigelser. Vi isolerer disse lakajer for bourgeoisiet og hjælper arbejderklassen til at stole på egne kræfter og rykke fremad.

Revisionismen udgør en fare for den revolutionære proces, for det kommunistiske parti og for opbygningen af socialismen. Revisionisme og opportunisme af alle afskygninger er fortsat en trussel, og kampen mod den kan og må ikke indstilles eller nedtones.

At diskutere disse spørgsmål, tage stilling til dem, fastslå, hvad der er nødvendigt at gøre nu, tage del i den

uomgængelige ideologiske kamp og fremføre dette i den revolutionære lejr er nødvendigt og presserende som en revolutionær ideologisk offensiv for at afparere og imødegå reaktionens angreb. Ingen kommunist og intet revolutionært fortropsparti bør vige tilbage for denne konfrontation af ideer og opfattelser. Vi må åbne debatten og tage konfrontationerne om ideer, analyser, erfaringer, lærdomme og mål, sådan at vi kan drage de konklusioner, som bringer os fremad. "Kendsgerninger er stædige krabater", sagde Lenin og det er netop det, som gør, at vi må forblive leninister.

Vores partier er blevet skabt i kampens hede, mens vi rettede slag mod revisionismen og opportunisten. Disses ideologiske forfald og politiske forræderi bærer hovedansvaret for den skade, den internationale kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsen er påført. De kommunistiske partier er de uundværlige redskaber for at organisere revolutionen i hvert af vore lande. Som helhed udgør vi, Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, det virkelige alternativ for arbejderklassen og folkene. Den proletariske revolutions flamme og folkenes forhåbninger ligger fremdeles i kommunisternes hænder.

Kommunisterne kæmper for at arbejderklassens umiddelbart foreliggende mål og interesser, men i den nuværende bevægelse repræsenterer de tillige bevægelsens fremtid.

(Det kommunistiske manifest)

Vi tror at folkemasserne er og altid må være historiens hovedaktører. Det er kun, når de kommunistiske partier er gået til i bureaukratisk og ideologisk forfald og har mistet deres revolutionære fortropskaracter i arbejderklassens og folkenes tjeneste, at masserne har vendt dem ryggen. Kommunisterne, arbejderne og folkene må aldrig skære de tusindvis af tråde over, som binder dem sammen.

Vi, kommunisterne, kæmper sammen med arbejderklassen og folkene for deres interesser. Sammen med dem må og kan vi vinde magten; sammen med dem må vi opbygge alle de folkelige, demokratiske former af proletariatets diktatur, bygge den socialistiske stat og marchere fremad.

Imperialismen har altid været og vil altid være kilden til aggression og røverkrige. I de seneste år har Irak, Somalia, Panama, Yemen, Rwanda, det tidligere Jugoslavien, det tidligere Sovjetunionen, Haiti osv. været skuepladser for aggressionskrige, racistiske og reaktionære krige. Vi fordømmer disse krige sande natur. Det er tvingende nødvendigt at organisere og fastholde folkelige bevægelser mod den imperialistiske krigspolitik. Vi, arbejdere, folkene og kommunisterne, må gå i spidsen for denne mobilisering mod krig.

Revolutionen fordrer enhed og handling af arbejderklassen og folkene. Vi må smede denne enhed. Enhed er på en og samme tid en idé og en praksis. Alliancer er nødvendige. Når vi opretter sådanne alliancer, må vi frem for alt stole på vores egen styrke, gå sammen med andre og praktisere en alliancepolitik med revolutionær målsætning. Så kan vi indgå i forehavender, som ikke fører til principelle indrømmelser. Men sådanne alliancer og aktioner må aldrig få os til at glemme, at klassekampen altid lever.

Vi kæmper for revolutionen. Vi forsvarer folkenes ret til at bruge revolutionær vold for at vinde magten. Det kræver af os, at vi lærer at beherske og anvende alle kampformer. Vi understreger vores beslutning om at forsvare og holde marxismen-leninismens fane højt, og kæmpe for dens omsætning til praksis, og om at udvikle vores partier og organisationer til et politisk, socialt og organisatorisk alternativ, både nationalt og internationalt. Partierne og organisationerne gentager vores forpligtigelse til at kæmpe skulder ved skulder med arbejderklassen og folkene, og imødegå kapitalismens og imperialismens herredømme med

kampen for den proletariske revolution, for folkenes uafhængighed og suverænitet.

Vi forpligter os til at holde ånden fra Pariserkommunen og Oktoberrevolutionen og alle de revolutionære processer og erfaringer levende, som bygger på de principper, der er udviklet af Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Kommunisterne forsmår at skjule deres anskuelser og deres hensigter. De erklærer åbent, at deres mål kun kan nås ved, at hele den bestående samfundsordning styrtes med magt. Lad kun de herskende klasser skælve for en kommunistisk revolution. Ved den har proletarerne kun deres lænker at tabe. De har en verden at vinde.

(Det kommunistiske Partis manifest)

Proletarer og folk i hele verden! Kampen fortsætter. Når vi står foran et nyt revolutionært opsving, må kommunisterne, arbejderne og folkene være blandt de forreste i fortroppen.

Lad os omsætte Marx' og Engels' historiske ord i handling!

Proletarer i alle lande, foren jer!

August 1994, Quito, Ecuador



Arbejdere i alle lande, forén jer!

Gør 1. maj til en kampdag

1. maj 2000

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer appellerer til alle verdens arbejdere og folk om at gøre denne 1. maj til en kampdag. Vi må mobilisere og forstærke niveauet i vor kamp mod undertrykkelse og kapitalistisk udbytning. Imperialismen befinder sig i en dyb krise - uanset alle forsøg på at få os til at tro det modsatte. Folkene må rette slag mod deres "egne" reaktionære og mod de opportuniste af alle afskygninger, som støtter dem. Reaktionen vælter alle denne krises byrder og alle dens konsekvenser over på arbejdernes skuldre - det er dem, der kommer til at betale for alle konsekvenserne af dens udplyndrings-, aggressions- og krigspolitik.

Vi står over for mange problemer - arbejdsløshed, sultelønninger, diskrimination af kvinder, ungdomsfjendskhed, reaktionære og klassebestemte uddannelser o.s.v - og oven i alt dette borgerskabets og kapitalismens brutale dominans og undertrykkelse. Det er alt det, vi kommunister kæmper imod, og derfor er vi hovedangrebetsmålet for reaktionen. Vi er blevet hårdt ramt, vi har lidt store tilbageslag og tab. Men kommunismens ånd og idealer er fortsat stærk og levende. Over for reaktionens dystre udsigter, pessimismen og opgivenessen må vi rejse fremskridtets fane, for folkenes befrielse, for revolutionen. Fremtiden tilhører os, men vi må erobre den. Vore kampfaner er samtidig håbets faner.

Vore fjender søger at splitte folket, at sætte os op mod

hinanden. De fremelsker racisme og nationale overlegenhedsfølelser. Også det må vi beslutsomt bekæmpe. Hverken hudfarve, sprogforskelle eller kulturelle forskelle kan retfærdiggøre konfrontationer mellem folk. Tværtimod må klasseenheden mod vore undertrykkere og solidariteten mellem arbejderne og folkene altid være til stede i vore kampe. Mere end nogensinde må parolen *Arbejdere i alle lande, forén jer!* rejses.

Denne 1. maj hilser Den Internationale Konference de folkelige bevægelser og kampe, som føres i Ecuador, Burkina Faso, i Colombia, Venezuela, Bolivia, Indonesien, Sydkorea og mange andre lande.

Verden over vokser og udvikler folkenes kamp mod kapitalens herredømme sig på trods af reaktionen og opportunisternes og de reformistiske fagbureaukraters forræderi.

Vi udtrykker vor solidaritet med de folk, der lider under imperialismens barbari, som det er tilfældet med Irak, Cuba og Jugoslavien, indbefattet folket i Kosova.

Vor tid er ikke "historiens afslutning" eller "ideologiernes død", som reaktionen påstår.

Tværtimod lever vi stadig i den epoke, Lenin definerede som den døende imperialismes og de frembrydende revolutioners epoke.

Derfor holder vi på denne 1. maj - arbejderne internationale kampdag - arbejderklassens og de nationale frigørelseskampes fane højt. Vi appellerer til folkene om at mobilisere til kamp, øge dristigheden af deres kampe og vove at gå i konfrontation med den hjemlige og internationale reaktion. Arbejderne og folkene har - i dag som går - intet andet end vore lænker at miste - og vi har meget at vinde.

Længe leve den internationale solidaritet!

Stop en ny imperialistisk krig mod Irak! Stop de endeløse krige Bush har proklameret!

Oktober 2002

Den amerikanske præsident Bush har beordret sin enorme krigsmaskine til at være parat til en ny Golf-krig mod Irak for at indsætte et regime, der er lydigt overfor den amerikanske imperialismes interesser.

En sådan krig vil være en nøgen og forbryderisk aggressionskrig. Under de hykleriske påskud om at tilintetgøre masseødelæggelsesvåben og oprette 'demokrati' har USA i sinde at få fingrene i Iraks enorme oliereserver og sikre sig fuldstændig militær, politisk og økonomisk kontrol over denne strategisk vigtige region.

De amerikanske planer gennemføres med assistance fra dets hovedallierede Tony Blair fra England og slagteren af det palæstinensiske folk Ariel Sharon. De ser ud til at have besluttet at udløse denne krig, som fordømmes af folkene over hele verden og også af hovedparten af staterne. Denne krig er ikke bare en dødelig trussel mod det irakiske folk, som har lidt så længe, men betyder også ny akutte farer for det palæstinensiske folk, som kæmper en retfærdig kamp for en uafhængig palæstinensisk stat.

Mere end en million irakere, og mere end en halv million irakiske børn, er allerede døde som konsekvens af de uretfærdige og folkemorderiske sanktioner, som USA og FN har påtvunget dem. En ny krig vil forøge lidelserne i kolossalt omfang. Kun en verdensomspændende mobilisering af folkene mod denne krig kan stoppe den, før den begynder.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer støtter opfordringen til mobiliseringer mod en krig mod Irak over hele verden og arbejder aktivt for at udvikle den globale massebevægelse mod denne krig og den uendelige 'krig mod terror', som Bush-administrationen har proklameret.

Bush-doktrinen, formuleret i 'National Security Strategy', forlanger i utilsløret form verdensherredømme for den amerikanske imperialisme, verdens eneste supermagt i dag. USA tilstår sig selv ret til at angribe enhver nation, ethvert folk og enhver bevægelse, som handler imod dets interesser. Under navn af 'forebyggende angreb' vil den begynde en endeløs række krige - hvor heller ikke anvendelse af atomvåben udelukkes.

Krigen mod Afghanistan var den første i denne såkaldte 'krig mod terror', der er blevet udvidet til Filippinerne, Colombia og andre lande og regioner i verden.

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer opfordrer arbejderklassen og verdens folk til at rejse sig på en massiv og revolutionær måde mod dette kriminelle forsøg på imperiebygning fra USA's og dets allieredes side, som har til hensigt at forevige og intensivere det globale udbytning- og undertrykkelsessystem.

STOP DEN NYE OLIEKRIG! IKKE BLOD FOR OLIE!
FOR EN UAFHÆNGIG PALÆSTINENSISK STAT!

Den Store Oktoberrevolution 90 år

Oktober 2007

"Vi vil bygge verden om. Vi vil gøre ende på den imperialistiske verdenskrig, som hundreder af millioner mennesker er trukket ind i, som kapitalinteresser på hundreder af milliarder er vævet ind, og som kun den største proletariske revolution i menneskehedens historie kan gøre ende på ved en virkelig demokratisk fred."

V.I. Lenin, april 1917

Den Store Oktoberrevolution vakte proletarernes og arbejdernes entusiasme og håb til live, og har samtidig været genstand for kapitalisternes og reaktionens enorme had imod bolsjevikpartiet og dets vigtigste ledere.

For det var en revolution uden sidestykke i menneskehedens historie, en revolution *"der rystede verden"*.

I Rusland barslede revolutionen ikke bare med en stat og regering af ny type: Den skabte en ægte civilisation, en højere form for samfundsliv (socialisering og kollektivisering), en organisering bygget på lighed og folkenes frihed, og den betød et spring fremad for kultur og videnskab, som ramte hele verden som et lynnedslag.. Sovjetunionen var gennem årtier en afgørende factor i menneskehedens historie. Det lykkedes at konsolidere en stålsat folkelig enhed, som gjorde landet i stand til med succes at overvinde de prøvelser, det blev stillet overfor - nemlig borgerkrig, den imperialistiske intervention, kollektiviseringen og industrialiseringen, de nazistiske horders udryddelseskrig og invasion (godt skubbet på vej af de såkaldte vestlige demokratier), den dramatiske genopbygning af landet efter krigen, osv.

Blandt de mange erfaringer og lærer, vi kan drage af Oktoberrevolutionen og af de handlinger, der gennemførtes af historiens første socialistiske stat, vil vi særlig fremhæve den praktiske gennemførelse af proletarisk internationalisme, sådan som den er sammenfattet i de berømte og fuldt dækkende ord fra Det Kommunistiske Manifest: *"Proletarer i alle lande, forén jer"*. Dette er en aktiv internationalisme, der ikke er begrænset til ord, som hos socialdemokrater og andre. Sovjetmagten virkeliggjorde den på en klar og radikal måde ved at omskabe det tsaristiske imperium til en union af republikker, baseret på en frivillig sammenslutning af folkene af mange nationaliteter. Derfor kunne USSR til gengæld regne med internationalistisk støtte i dets kamp mod den imperialistiske alliance, der samarbejdede med Kerenski i den første tid efter revolutionen i håb om, at det ville udløse en blodig borgerkrig. Søfolkene fra Sortehavet, som under ledelse af den franske kommunist André Marty nægtede at angribe USSR, er et eksempel på denne internationalisme, der – som antydtes af dens navn, når den forbindes med proletariatet - bør være normen for forbindelserne mellem broderpartier, der står på et ligeberettiget grundlag, samtidig med at der tages højde for partiernes uens udvikling, både organisatorisk og politisk.

Internationalismen kommer ikke kun til udtryk i tilbagevendende, mere eller mindre storslåede manifestationer, som for eksempel De Internationale Brigaders kamp imod nazisme og fascisme i Spanien, men den antager også organisatorisk skikkelse, sådan som Marx, Engels, Lenin og Stalin og alle de store revolutionære opfattede den. Fra Oktoberrevolutionen organiserede Lenin og bolsjevikkerne 3. internationale (Komintern), der fastlagde det som en af sine opgaver at danne, hvad man dengang kaldte bolsjevikpartier, og i dag ville kalde marxistisk-leninistiske partier, i alle lande. Det er også en

opgave, der stiller sig for os i dag. Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) er et udtryk for nødvendigheden heraf, men den udgør ikke allerede en ny internationale.

Den proletariske internationalisme blev kraftfuldt forsvaret af Lenin, Stalin, Dimitrov o.s.v, det er alle verdens arbejderes internationale solidaritet, og den må være et grundlæggende princip og en integreret del af de ægte marxistisk-leninistiske partiers virksomhed, som den var det for bolsjevikkerne. n er udtryk for proletariatets verdensomspændende internationale solidaritet.

På samme måde følger vi de store ledere af den socialistiske opbygning i Sovjetunionens eksempel og bekræfter, at **revolutionær vold** er nødvendig for at omstyrte borgerskabet og andre kapitalistiske kræfter, der fører kamp mod proletariatet og folkene i verden. Den revolutionære vold er fra et bestemt trin i klassekampen en uadskillelig del af denne kamp.

Den revolutionære volds højeste udtryk er **proletariatets diktatur**, *"organiseringen af de undertryktes avantgarde som herskende klasse for at undertrykke undertrykkerne"*, er et af de principper, som socialdemokrater, revisionister og forskellige opportuniste har udsat for de største bagvaskelser. Hrustjov lancerede på den berygtede 20. kongres en hel stribe løgne og angreb imod Stalin, imod vold og imod proletariatets revolutionære diktatur. Som den store fortsætter af Lenins værk førte Stalin en uforsonlig kamp for anvendelsen af disse principper, en kamp som stadig er ætset ind i alle kommunisters erindring. Vi vil forsvare Stalin ved at citere Lenin:

*"Marxist er kun den, der udvider anerkendelsen af klassekampen **hele vejen igennem** til anerkendelsen af **proletariatets diktatur**. Deri ligger den mest fundamentale forskel imellem en marxist og en ordinær små- (eller stor)- borger."*

Det var midt under sovjetmagtens store bedrifter, midt i dens vanskeligheder og problemer, at Hrustjovs og hans følgesvendens forræderi kom for dagen, som underminerede den socialistiske stats grundlag, til borgerskabets og de reaktionære kræfters begejstring verden over. Dertil kommer de andre moderne revisionister, som under mange former og med forskellige udtryk, alligevel tilhører den samme opportunistiske og anti-marxist-leninistiske blok. Reaktionen har profeteret de kommunistiske ideers død, afslutningen på **proletariatets og arbejderklassens afgørende rolle** og i sidste instans de kommunistiske partiers nyttesløshed.

Vi, partier og organisationer der er medlemmer af IKMLPO, fastholder og bekræfter, at det kommunistiske parti er den uundværlige motor, der skal tilvejebringe den nødvendige bevidsthed, organisere og lede proletariatet, hovedstyrken i den revolutionære kamp, i alliance med husmænd og småbønder, hvor disse findes, eksisterer og med de øvrige arbejdende befolkningslag. Imperialismens udvikling eller de gigantiske teknologiske fremskridt og alskens opdagelser har ikke afsluttet **klassekampen**, og kan selvfølgelig ikke stoppe den. Alle sejrene, som blev opnået med Oktoberrevolutionens storslåede epos, med Lenin og Stalin i spidsen, forbliver gyldige; klassekampen er historiens drivkraft, og det kommunistiske parti klargjorde betydningen af, hvad Marx sagde:

"Menneskene kan kun befri sig selv ved deres egne handlinger, ikke som følge af en eller anden mæcens luner eller i kraft af en oplyst diktators vilje."

Tesen om **det svage led** i kæden, dvs at revolutionen kan bryde ud, hvor de grundlæggede modsigelser er mest skærpede, især dem imellem proletariatet og bourgeoisiet, gælder også i dag. Dette bør taktisk holdes for øje i kommunisternes internationale kamp. Men den imperialistiske kæde bryder kun sammen i et eller flere svage led eller med omstyrtelsen af kapitalismen og

opbygning af socialismen som resultat, når kampen ledes af et ægte kommunistisk parti, sådan som det blev vist af revolutionen i 1917. Rusland var virkelig et svagt led i det kapitalistiske system, men det var ikke det eneste. Det var det kommunistiske parti, som ledt af en sikker hånd vandt ledelsen af de arbejdende masser, bønder og soldater, som gennembrød denne kæde, stormede Vinterpaladset og førte magten over til sovjetterne. Dette er en af de store lærer og en af de vigtigste erfaringer fra dette heroiske epos, som forbliver ætset ind i revolutionens annaler, og som leder os og ansporer os.

Man kan - uden at gå galt overhovedet - sige, at medmindre der findes et marxistisk-leninistisk parti, hærdet i kamp og bevæbnet med en solid ideologi, med organisatorisk fasthed og dristighed, og med **erfarne ledere**, der er i stand til at forudse og fremme begivenhederne. Uden et sådant parti kan folkemasserne ved givne lejligheder opnå en midlertidig succes, delsejre, men de kan aldrig gennemføre revolutionen, i dette ords egentlige betydning, fordi *"kun et parti ledet af en fremskreden teori kan fuldføre fortroppens kampopgave."*

Når vi fejrer 90 året for Den Store Oktoberrevolution, ledt af Lenin, Stalin og andre bolsjevikledere, ønsker Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer særligt at fremhæve og understrege **marxismen-leninismens aktualitet og gyldighed** for arbejderklassen og verdens folk, der bombarderes med væld af pseudomarxistiske teorier som anarkisme, socialdemokratisme, eurokommunisme, trotskisme, diverse utopier, osv, som forsøger at trænge ind i arbejderklassen og progressive sektorer. De fleste af disse teorier, designet af borgerskabet og dets hær af 'kritiske' intellektuelle, er intet andet end genbrug af gamle ideer i nye klæder, der altid ender med at spille reaktionens spil. Det er disse nye filosoffer, der ikke opdager noget nyt overhovedet, teoretikere som teoretiserer, underdriver og overser styrken

ved den praktiske handlen. Deres analyser har ikke til formål at drage konklusioner: Det er teorier, der skal forklare forud givne konklusioner. Det er denne type, som kalder marxismen forældet, hævder at leninismen står i modsætning til marxismen, osv. Ud af ærmet hiver de "teorier der bevæger sig ud over Kapitalen".

For os er marxismen, beriget af Lenins betydelige og geniale bidrag (marxismen leninismen), ikke bare gyldig, men vi er også overbeviste om, at dens korrekte anvendelse under de proletariske og revolutionære kræfters fremmarch og dens rodfæste i folkemasserne, er den nødvendige tilskyndelse til den afgørende kamp for at omstyrte og udslette kapitalismen og påbegynde den socialistiske opbygningsproces.

Vi genkalder den berømte sætning:

"Marxismen-leninismen er den videnskab som forholder sig til naturens og samfundets lovmæssigheder, til de udbyttede massers revolution (...) Det er arbejderklassens og dens kommunistiske partis ideologi."

Den er en levende videnskab, en videnskab i bevægelse: Den er ikke og vil aldrig være en katekisme, et dogme, for kommunister, men er en vejledning til handling og dialektisk analyse. Som fremhævet af Lenin: *"Uden revolutionær teori, kan der ikke findes nogen revolutionær bevægelse"*.

Og lad os til slut erindre om Lenins ord:

"Det russiske proletariat havde æren at være de første, men vi må aldrig glemme, at dens bevægelse og dens revolution kun er en del af proletariatets verdensomspændende revolutionære bevægelse".

Længe leve Den Store Oktoberrevolution!

Længe leve den proletariske internationalisme!

Leve marxismen-leninismen!

Udtalelse om kapitalismens nuværende krise i dens imperialistiske fase

*14. internationale konference
Den Dominikanske Republik November 2008*

Efter de tragiske begivenheder, der indtraf med sammenbruddet for landene i den tidligere socialistiske blok i Østeuropa, anført af Sovjetunionen, og med Berlin-murens fald, var der ingen ende på sejrssangene fra imperialismen og reaktionens talsmænd, og der blev afholdt nye dødsmesser over marxismen, mens revolutionen blev erklæret at være en saga blot, og at menneskeheden havde nået til "historiens afslutning" - at kapitalismen var i stand til leve videre og udvikle sig uden problemer, som den endegyldige samfundsorden.

Man skulle ikke vente længe, før det grundlæggende falske i hele denne forvirring og gale forkyndelse lå sønderskudt på jorden. Systemets egen dynamik borger for borgerskabets gravlæggelse. Fra selvsamme moment brød kriser og konflikter ud med uformindsket styrke: 1993, 1997, 2001, 2003 ledsaget af stagnationen i den europæiske og japanske økonomi. Det har ført til den nuværende krise som er et resultat af alle de tidligere akkumulerede problemer.

De samme borgerlige økonomer har erkendt, at den nuværende krise kan sammenlignes med den, der brød ud i 1929. Et aspekt af denne krise, som delvis adskiller den fra tidligere kriser, er, at den har udviklet sig i USA og herfra breder sig til alle dele af verden.



Festmøde ved Tunesiens Arbejderpartis første legale kongres 2012

Det er en stor krise, som i første omgang kom til udtryk i handel og finans, men krisen har sin oprindelse i den produktive økonomi. Det er en overproduktionskrise, idet der akkumuleres store lagre af varer, som ikke kan afsættes på grund af mangelen på købekraft hos arbejderklassen og den arbejdende befolkning i almindelighed, der i ekstrem grad begrænser anskaffelsen af forbrugsvarer og tjenesteydelser, som det kapitalistiske system og imperialismen så anarkistisk producerer.

På kort tid har vi set negativ vækst i den amerikanske økonomi, i England, i Tyskland og i andre økonomier, indbefattet i industriproduktionen.

Alt dette mindsker chancerne for at kapitalismen kan afbøde virkningerne af denne krise, som den gjorde tidligere. I 2001 var

imperialismen i stand til midlertidigt at løse krisen med finansielle foranstaltninger, som i dag ikke er mulige.

Vi fastslår, at krisen vil blive langvarig og vil blive uddybet; intet land står uden for dens konsekvenser, på trods af eventuelle kortsigtede udviklinger.

Denne krise skyldes skærpelsen af de uløselige modsætninger i kapitalismen: anarkiet i produktionen, hovedsagelig kendetegnet ved konkurrence og den stigende samfundsmæssige produktion og ved den private tilegnelse af rigdommene. Denne krise demonstrerer den neoliberale politiks fallit.

Denne krise omfatter boligkrisen, energikrisen, fødevarerkrise og miljøkrisen, der alle sammen bidrager til dens uddybning.

Økonomiske, politiske og sociale konsekvenser

Monopolerne forsøger at kaste krisens byrder over på arbejderne i alle lande, på folkene og de afhængige lande. De grundlæggende modsætninger (kapital vs. arbejde, imperialismen vs. folkene, og mellem monopolerne og imperialistmagterne indbyrdes) i det kapitalistiske system selv og dets imperialistiske aggressioner bliver i stigende grad uddybet.

Trods betydelig økonomisk støtte fra offentlige midler i de imperialistiske stater er storbanker og finanscentre bankerot, lukning af store og mellemstore industrivirksomheder en realitet, og samtidig forekommer fusioner af banker og nye virksomheder til gavn for nogle få monopolister på andres bekostning. Krisen rammer arbejderne hårdt: hundredtusinder af arbejdere bliver smidt på gaden i alle lande, i USA alene er der i år blevet fyret mere end 2 millioner arbejdere, mens der sker lønnedgang og

tilkæmpede sociale rettigheder beskæres.

Krisen viser endnu engang, at udvikling og sociale fremskridt for folkene under kapitalismen ikke er mulig, og den viser også, at arbejderklassens og folkenes befrielse kun kan opnås ved revolution og socialisme.

Om kampen som helhed

Som marxistisk-leninistiske kommunister erklærer vi vores totale afvisning af de ansvarlige, der tjener på og er årsag til krisen, imperialisterne og monopolisterne, de fleste amerikanske.

Vi fordømmer den politik der forsøger at overføre krisen til arbejderne, og på grund af dens konsekvenser kæmper vi for at lade monopolerne og de rige betale.

Vi opfordrer arbejderne til at danne en bred front mod fyringer og beskæringer af tilkæmpede sociale og faglige rettigheder. Vi kræver højere løn.

Det er nødvendigt at opnå en stor enhed blandt folkene imod imperialismen imod betaling af udlandsgælden og privatisering af centrale offentlige tjenester.

Vi opfordrer til enhed blandt de demokratiske, patriotiske og revolutionære kræfter og venstrekræfterne for at stå op imod krisen.

Kun kampen vil give os, hvad kapitalismen og imperialismen søger at nægte os.

NATO: En organisation til krig og terror

2009

Den nordatlantiske traktatorganisation (NATO) blev oprettet for 60 år siden af den vestlige kapitalistiske alliance anført af USA som en organisation til omringning, chikane, angreb og krig mod Sovjetunionen og de østeuropæiske folkedemokratier.

Alliancen startede en ny dagsorden for krig med Den Internationale Valutafond og Verdensbanken på det økonomiske område og via regionale organisationer i den politiske sfære, samtidig med at den styrkede sit system på det militære område gennem NATO. I modsætning til, hvad der påstås og antages, blev NATO ikke oprettet som et svar på den sovjetiske trussel, men snarere som en trussel i sig selv, seks år før Warszawa-pagten blev dannet.

Det havde et dobbelt formål: at omringe, genere og om nødvendigt med magt ødelægge Sovjetunionen og folkedemokratierne, og at knuse oppositionen i de vestlige kapitalistiske lande selv.

En af de mest konkrete beviser på dette er Gladio-organisationerne, som hemmeligt blev oprettet i næsten hvert eneste NATO-land, og hvoraf nogle stadig eksisterer den dag i dag. Under NATO's og USA's protektion organiserede disse styrker provokationer, sabotage, mord og kup for at hindre udviklingen af arbejdernes og den folkelige opposition i de europæiske lande.

NATO blev dannet i 1949 af 12 lande, oprindeligt som en "regional forsvarsalliance", som blev udvidet til 16

medlemslande. I kølvandet på opløsningen af Sovjetunionen og østblokken og med yderligere deltagelse fra disse regioner er det blevet en 'global' organisation med 26 (og nu med Albaniens og Kroatiens optagelse 28, KP) medlemmer.

Dokumentet *'Strategisk Koncept for det 21. århundrede'* fra 50 års-topmødet i 1999 angiver klart, at NATO er en "verdensdækkende militær organisation" – og afslører dermed den kendsgerning, at organisationen havde et formål (mod socialisme og Sovjetunionen), at det blev dannet med en klar krænkelse af FN's principper, og at det snarere var en organisation til aggression end til regionalt forsvar.

Med sit budget på 1.500 milliarder euro, et personale på 22.000 og en militærstyrke på 60.000 er NATO nu en gigantisk krigsmaskine, som efter det nævnte konceptskift gennemfører militære operationer og interventioner uden for sit territorium – som i Afghanistan, det tidligere Jugoslavien, i Somalia og på indirekte måde i Irak og Sudan. Det er den militære gren af den globale krig, der er udløst af kapitalisterne.

NATO af i dag har hundredvis af atomare, kemiske, biologiske og konventionelle våben på snesevis af militærbaser placeret i forskellige lande. Det har som mål kontinuerligt at udvide sig, så det kan etablere sin orden med magt i hver eneste afkrog af verden.

Den stadigt dybere finansielle, økonomiske og sociale krise, som i dag har verden i sit greb, fører til øget spænding og sætter faren for militarisme og krig på dagsordenen. Verdens samlede militærudgifter nåede den svimlende sum af 1.335.000 milliarder (1.335 billioner) dollars i 2007.

Det er indlysende, at våben i et så gigantisk omfang ikke ophobes på lagre bare for syns skyld. Der foregår i dag

seriøse drøftelser af forestillingen om, at krig kan være en løsning på krisen. Det er også indlysende, at de store imperialistiske magter ved NATO's 60 års-topmøde vil drøfte alle disse muligheder såvel som udvidelse mod øst, udstationering af missilskjold i Polen og Tjekkiet, og udklække nye planer for at angribe arbejderne, folkene, de undertrykte nationer såvel som sine rivaler.

Vi, Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), opfordrer arbejdere og arbejdende i alle lande til at deltage i anti-NATO aktiviteter ved fejringen af 60-året og i den fælles demonstration i Strasbourg, Frankrig, den 4. april 2009.

Vi kræver:

Stop for våbenkapløbet og rustningsudgifterne; brug midlerne til at løse folkets og ungdommens behov

Lukning af alle militærbaser; en verden fri for atomvåben

Tilbagetrækning af alle NATO besættelsesstyrker i forskellige lande

Nedlæggelse af NATO – en aggressiv organisation til krig og terror



Om den internationale situation

*Sluterkklæring fra det 19. plenarmøde
Ecuador oktober 2013*

Vores epokes grundlæggende modsætninger tilspidses

Den internationale økonomiske krise, som udspilles i nogle lande, i særdeleshed i Vesteuropa, og den økonomiske nedgang i andre, er det tydeligste tegn på, at de grundlæggende modsætninger skærpes: Modsætningerne mellem arbejde og kapital; mellem imperialismen og undertrykte folk og nationer; mellem de imperialistiske magter og monopolerne indbyrdes. Der er tale om en cyklisk krise, som udvikler sig oven i den forværrede almene krise for kapitalismen, som begyndte for hundrede år siden.

Den ideologiske og politiske kamp mellem det revolutionære proletariat, som kæmper for socialisme og de reaktionære kræfter, liberalismen og opportunisme, som forsvarer kapitalismen og imperialismen, er også blevet skarpere.

De imperialistiske lande fører an i den økonomiske nedtur. I første række USA, som har nul industrivækst. I Japan er der yderligere nedgang i økonomien. Flere lande i EU står overfor en recession, som viser sig særlig tydeligt i Grækenland, Spanien, Portugal, Italien og Irland, og som truer Frankrig, Belgien og andre stater.

Selv de borgerlige økonomer siger, at disse lande vil behøve mange år for at nå op til niveauet før 2008 og komme sig igen.

De økonomier, som betegnes som kapitalismens vækstmotorer: Kina, Indien og Rusland befinder sig i en opbremsningsproces. Denne opbremsning viser sig ikke mindst i Brasilien, som fortsætter sin tilbagegang.

De afhængige lande i Latinamerika, Afrika og Asien lider i mindre grad under krisevirkningerne, men på grund af de høje priser på råvarer, naturressourcer og landbrugsprodukter, opviser de en ujævn vækst. Monopolselskaberne, de imperialistiske lande, det lokale borgerskab og deres regeringer kaster krisens byrde over på de arbejdende masser, på folket og ungdommen.

I alle lande i verden ser vi at udbytningen af arbejderklassen øges, med forbedring af konkurrenceevnen som påskud. I Europa er der masseafskedigelse af arbejdere, lønnen presses ned ved diktat osv. Midlertidige ansættelser og fleksibilisering breder sig som midler til at sikre maksimal monopolprofit.

Migranterne rundt om i verden er ofre for denne politik, de møder desuden diskriminering, fremmedfrygt og racisme. De bliver fremstillet som fjender af de indfødte arbejdere, som giver dem skyld for voksende arbejdsløshed, de er billig arbejdskraft, som kapitalisterne bruger for at øge kapitalakkumuleringen.

På landet bliver betingelserne for liv og arbejde stadig værre som følge af prispolitikken og frihandelsaftalerne, som er til gunst for landbrugsmonopoler. Landbrugskapitalen udvikler sig hånd i hånd med den øgede monopolisering af jorden. Landbrugsproduktionen og erhvervsudviklingen er baseret på ekstrem udbytning af arbejderne på landet og den imperialistiske afhængighed, som de fleste lande er underlagt.

De unge bliver ramt af, at det offentlige uddannelsesstilbud bliver snævrere og delvis kommerialiseret, skoler

omdannes til producenter af billig arbejdskraft i kapitalens tjeneste. Enorme mængder af unge mennesker, indbefattet studenter med universitetsgrad, slår følge med millioner af andre arbejdsløse.

Mens de store finans- og industrimonopoler fortsat bliver tilgodeset med offentlige midler, skæres der drastisk ned på velfærdsbudgetterne, penge til offentlig sundhed, uddannelse, bolig osv. Optjeningsårene, der kræves for at kunne gå af med pension er forøgede, og i nogle lande er der også gennemført lønnedskæringer og forlængelse af arbejdsdagen.

Krisen er af et sådant omfang, at imperialismen og regeringerne tyr til en stadig mere brutal, aggressiv og undertrykkende politik, vendt mod arbejderklassen og folkets brede lag.

Kapitalen tyr til mere og mere autoritære og undertrykkende metoder

Ved siden af den økonomiske krisen gennemlever borgerskabet en politisk krise. Den giver sig udtryk i at dets institutioner, det borgerlige demokrati, politik som sådan og de politiske partier i særdeleshed er i miskredit

Et eksempel på denne virkelighed er den lave valgdeltagelse i mange lande, mangelen på tillid til borgerskabets traditionelle politiske partier, de reformistiske og socialdemokratiske partier indbefattet. I flere lande fører denne situation til skuffelse og utilfredshed hos masserne, til søgen efter alternativer for forandring, som ofte er borgerlige alternativer iklædt begreber som 'venstre', 'demokratisk socialisme' og 'det 21. århundredes socialisme.'

Utilfredsheden baner også vej for nye reaktionære kræfter, i nogle tilfælde fascistiske, fundamentalistiske og populistiske, som på demagogisk vis bliver fremstillet som alternativer for forandring.

Ved siden af mistilliden til de nationale borgerlige institutioner forekommer endvidere tabe af prestige for internationale agenturer for kapitalisme og globalisering som IMF, WTO, NATO, EU, FN osv.

Masserne er endnu ikke kommet til et punkt, hvor de fuldt ud kan udskille de partier og kræfter, som repræsenterer deres interesser. Årsagen er i første række indflydelsen fra reaktionære ideer, imperialismens og borgerskabets ideologiske offensiv, som gør, at folk mister interessen for kampen om magten og forholder sig ligegyldige. Dermed kan herskerklasserne fortsætte med at manipulere masserne og magten. En anden årsag er forskellige former for opportunistiske og revisionistiske og deres aktivitet, og selvfølgelig svaghed og mangler hos den revolutionære venstrefløj.

Et andet udslag af denne udvikling er, at luften er gået ud af de såkaldte progressive regeringer, især i Latinamerika, som har vist deres ideologiske og politiske begrænsninger. I deres egenskab af kriseadministratorer gennemfører de tiltag, som rammer folket og kriminaliserer social protest. I nogle tilfælde fremtræder de som venstre, som tilhængere af revolution, af socialisme, for at forcere deres projekt for kapitalistisk modernisering frem.

Generelt er vi vidne til en proces med forstærkede autoritære træk, en udvikling af statslig terrorisme i den borgerlige magtudøvelse, fornægtelse af national suverænitæt og folkernes ret til selvbestemmelse, indskrænkning af borgerlige og demokratiske rettigheder, kriminalisering af social og folkelig kamp og gradvis afskaffelse af de rettigheder og friheder, som folk har vundet gennem mange års kamp.

Skærpet kamp for nyopdeling af verden

Imperialismens manglende evne til at løse sin egen krise, samt de enorme ofre som folkene og de arbejdende masser bliver afkrævet, tvinger den til at søge andre former for løsning. En af disse er forberedelse af nye imperialistiske krige, voksende militærbudgetter, besættelsestropper i lande, der er rige på naturressourcer, og som ligger i geostrategiske områder, som Afghanistan, Irak, Libyen, Congo, Mali. Dette fremtvinger så igen nye militære krigseventyr.

Denne situation er specielt tydelig i Afrika, et kontinent med enorme natur- og landbrugsressourcer, hvor imperialismen forbedrer den teknologiske udvinding for at prøve at komme ud af krisen, og i Mellemøsten for kontrol og udnyttelse af energiresourcerne.

I disse dele af verden er modsætningerne og rivaliseringen mellem de imperialistiske magter og monopolerne påfaldende. De viser tendensen til en større polarisering mellem USA og EU på den ene side og Kina på den anden. Rusland er med i kampen for sine egne interesser, mens BRICS (*Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, o.a.*) tegner sig som en ny blok for verdensherredømme.

I Syrien har en politisk og militær konflikt udviklet sig, som omfatter hele befolkningen. Den har ført til en reaktionær borgerkrig, som er påskud for imperialistisk og zionistisk intervention. Blandt andet den internationale opinion, de forskellige imperialistiske landes særinteresser, fordømmelsen fra demokratiske sektorer og tillige fra flere regeringer og enkeltpersoner har midlertidigt bremset for denne intervention. USA har bare formålet at få Frankrig, Israel, Saudi-Arabien og Tyrkiet til at deltage direkte i denne aggressionskrig. Vi bemærker, at i denne konflikt fik USA ikke støtte fra den britiske imperialisme, som i alle årene har været en betingelsesløs allieret.

Samtidig har vi set en mere aktiv rolle for Rusland på

diplomatisk og militært niveau. Sammen med USA kom Rusland til et forlig om konflikten i Syrien, helt over hovedet på folket og arbejderne, som skal affinde sig med de udenlandske magters planer. Princippet om folkenes selvbestemmelse er endnu en gang blevet forhånet og trampet på af de imperialistiske lande.

Den økonomiske krise, den grove udbytning af de arbejdende masser samt den imperialistiske krigs- og udplyndringspolitik fører til, at millioner af mennesker tvangsfordrives fra deres lande og flygter fra krig, vold og elendighed og leder efter en bedre fremtid. De møder lukkede grænser, i hundredvis dør under overfarten, og hvis det lykkes dem at nå deres mål bliver de mødt med den mest grusomme undertrykkelse og udbytning. De bliver misbrugt og mishandlet af de samme imperialistmagter, som er ansvarlige for ruineren af landene, de er flygtet fra.

Begivenhederne i Syrien, andre hændelser i Afrika, Asien og Mellemøsten ligesom den kinesiske økonomiske ekspansion skærper de inter-imperialistiske modsætninger. Kina vinder fodfæste med en aggressiv eksportpolitik, med vigtige investeringer i afhængige lande og ved at besidde amerikanske statsobligationer (Kina er blevet USA's største kreditor). Desuden udbygger Kina sit militære arsenal.

Det er ingen tilfældighed, at USA har givet prioritet til den asiatiske region som et strategisk område og koncentrerer sin militærmagt for at opretholde sin overlegne stilling.

Arbejderne, folkene og ungdommen giver svar på tiltale

Imperialismen og borgerskabet vælter krisens byrder over på arbejderne, folkene og unge i alle lande, både imperialistiske og afhængige.

Men folk forholder sig ikke passive, de udvikler deres kamp og organiserer sig. Arbejderklassen og ungdommens vedvarende og vigtige kampe i Tyrkiet, Brasilien, Egypten, Tunesien, Portugal, Kina, Bangladesh, Colombia, Chile, Grækenland og Spanien er blandt dem, som særligt udmærker sig.

Aktioner mod systemet fra store dele af de unge og mellemlag i forskellige regioner følger sig til arbejdernes modstand, kampe som er gået ud over rent økonomiske krav.

I de sidste måneder har der været gigantiske bølger af massekampe i protest mod det herskende system. Selv om de ikke har revolutionære mål, åbner de perspektiver for en ny situation, de opmuntrer de progressive og revolutionære kræfter.

Kort sagt: I alle lande udtrykker folk deres utilfredshed, de protesterer og leder efter en vej ud af problemerne, de er oppe imod.

En vigtig kamp som arbejderne, folkene og de unge fører mod diktaturer og tyranni, har taget form i Nordafrika og Mellemøsten. I Tunesien og Egypten vokser modstandskampen mod imperialismen og reaktionen til trods for alle de ressourcer, som bruges til at prøve at lamme kampene og aflede dem fra den revolutionære vej. Anvendelsen af islamiske fundamentalister, statskup og direkte militærinterventioner er nogle af de former og afledningsmetoder, som anvendes af de reaktionære kræfter.

IKMLPO er en organisk del af arbejderne og folkene, som kæmper for deres rettigheder, for deres sociale og nationale frigørelse. Vi påtager os vores forpligtelse til at være, hvor kampene bliver udkæmpet; vi støtter dem, så de kan gå videre fremad mod deres endelige mål. Specielt støtter vi den kamp, som føres af folket i Tunesien, hvor vores

søsterparti og Folkefronten kæmper for at opnå revolutionens mål og folkemagt.

Kommunisternes opgaver i den nuværende situation

I disse stormfulde tider i klassekampen er det op til os at udvikle politik og opgaver, som svarer på følgende spørgsmål: Hvad er den sociale kraft, som er i stand til at vinde over imperialismen, borgerskabet og reaktionen? Hvem bør lede kampens store og små bølger? Hvilken slags samfund har arbejderne brug for til erstatning for dette døende system?

For at give svar på disse spørgsmål er det nødvendigt at konsolidere, udvikle og opbygge det kommunistiske parti som arbejderklassens fortropsparti. Det må være en fast bestanddel i massekampens smeltedigel. Under alle omstændigheder må vi må arbejde for at forene disse kampe, hvad enten de er organiserede eller spontane, og lede dem frem mod den sociale revolution.

Vi har til hensigt at styrke mobiliseringen og organiseringen af de udbyttede og undertrykte masser alle steder, idet vi gør brug af alle former for kamp og organisering, som svarer til de konkrete betingelser.

Det er af grundlæggende betydning at fremme enheden mellem arbejderklassen og bønderne, samt mellem alle lag som er undertrykt af kapitalismen og af andre før-kapitalistiske former for udbytning, under ledelse af arbejderklassen og dens parti. Vi understreger vigtigheden af at fremhæve det bedste arbejde på dette felt for at klargøre spørgsmålet om folkefronten og fremme arbejdet med dens opbygning under de konkrete betingelser.

Vi må vie ungdomsarbejdet særlig opmærksomhed og give de unge, som er gået på barrikaderne i en stærk social og

politisk kamp, en revolutionær retning for kampen, de fører. Vi må yderligere styrke arbejdet blandt arbejderklassens kvinder og kvinderne fra folkets rækker, som udgør mere end halvdelen af menneskeheden, og som mærker følgerne af fyringerne, jobusikkerheden osv. og besidder et stort revolutionært potentiale.

I diskussionen om arbejdet med arbejderklassens kvinder og kvinder fra folkets rækker understreger vi behovet for at bygge en bred bevægelse af demokratiske, anti-imperialistiske og revolutionære kvinder med sine egne målsætninger.

For øjeblikket er vores bestræbelser rettet mod organisering og styrkelse af folkefronter som et nødvendigt redskab for at forene og mobilisere de brede masser mod imperialismen og reaktionens planer. Det er fronter og koalitioner, som samler sig omkring et fælles program, som forsvarer arbejderklassens, de arbejdende massers og folkenes interesser.

Læren af marxismen-leninismen og vores partiers praksis fortæller os, at vi må kæmpe hele vejen igennem mod alle udslag af sekterisme, mod afvigelser til højre eller til venstre, at vi står fast på principper samtidig med at vi tillemper en smidig taktik.

For at løse opgaverne det nødvendigt at kæmpe ideologisk og politisk mod imperialismen og borgerskabet, så vel som mod classesamarbejdsfolkernes holdning og praksis, som påvirker arbejderne og folk med revisionisme, opportuniste, reformisme og andre former, som forvirrer og afleder dem fra målet om den socialistiske revolution og demokratiske folkerevolutioner.

Vi må organisere en større offensiv omkring hvad begreber som venstre, den sociale revolution, socialisme og kommunisme indebærer. Vi må vidt og bredt sprede de

forslag, som vi kommunister har, vi må konfrontere og afsløre, hvad kapitalismen og dens repræsentanter har gjort mod arbejderne. Ikke mindst i disse tider, hvor de prøver at tilbagerulle et århundrede med sociale og demokratiske landvindinger.

I 2014 er det 20 år siden CIPOML lancerede sin verdenserklæring, sin forpligtelse til at fremme enheden i den internationale kommunistiske bevægelse, til at give et afgørende bidrag til at marxismen-leninismen bliver en materiel kraft blandt arbejderne og folkene for at bekæmpe imperialismen og kapitalismen og etablere socialisme og kommunisme som samfund med fuld frihed og velstand for folkene.

CIPOML opfylder sin rolle med beslutsomhed. Konferensen har opnået vigtige resultater, omend fortsat utilstrækkelige. Vi bekræfter atter vores revolutionære forpligtelse til at konsolidere og udvide den internationale marxistisk-leninistiske bevægelsen for at sikre en internationalistisk, revolutionær ledelse af kampene, som føres af arbejderklassen, folkemasserne og verdens undertrykte folk.

Ecuador, oktober 2013



Nej til den asociale, antidemokratiske og militaristiske Europæiske Union!

*CIPOMLs regionale europæiske konference
Tyskland april 2014*

I den kapitalistiske verdensøkonomi står et økonomisk opsving ikke på dagsordenen. Det økonomiske opsving bliver altid annonceret til at komme i den nærmeste fremtid, men det store flertal af landene er ramt af stagnation eller endda recession. Også de såkaldte vækstlande er ramt af krisen.

I Den Europæiske Union gennemfører regeringerne, liberale såvel som socialdemokratiske og koalitionsregeringer, en nedskæringspolitik, der går til benet, og EU-kommissionen sikrer en hård kontrol med gennemførelsen af politikken. Som et fastlagt princip i eurozonen gennemfører kommissionen nu en forhåndskontrol med de forskellige regerings budgetter for at sikre sig, at regeringerne adlyder de nyliberale retningslinjer for at beskære budgetterne og nedsætte statsgælden.

Dette nyliberale dogme om nedsættelse af statsgælden til 3 % af bruttonationalproduktet har udviklet sig til en benhård hersker og er kernen i Merkel-Sarkozys traktat, finanspagten, der udgør et våben imod de sociale rettigheder, social beskyttelse og velfærdsrettigheder.

Offensiven fra arbejdsgiverne, regeringen og EU-kommissionen koncentrerer sig især om en drastisk

beskæring af lønningerne og forøgelse af produktiviteten, der kombineres med og tillader en øget profit til monopolerne.

Krisen er blevet et gigantisk påskud for udvide fleksibiliteten og undertrykkelsen af arbejderens rettigheder og af arbejderbevægelsen.

En sådan politik for mega-nedskæringer blev pålagt Grækenland af trojkaen (Den Europæiske Centralbank, EU og Den Internationale Valutafond). Den politik, der bliver ført i dette land af regeringskoalitionen af liberale og socialdemokrater, betyder enorme sociale ødelæggelser, en hidtil uset nedgang i levevilkårene, nedgang i den forventede levealder og i helbredssituationen for hele befolkningen. Landet drænes for ungdom og for faglærte arbejdere, der tvinges til at emigrere i håb om at finde arbejde i et andet land.

Det samme sker i Spanien, Italien og Portugal, hvor arbejdsløsheden når nye rekorder, særligt blandt de unge arbejdere, og hvor millioner af familier lever under den officielle fattigdomsgrænse.

For arbejderne og for folkene, for ungdommen, for kvindernes brede lag, er EU synonym med nedskæringspolitik, social tilbagegang, en forestilling om 'alles kamp mod alle', social dumping, massiv arbejdsløshed og elendighed.

I alle lande i Den Europæiske Union udgør arbejderne og de arbejdende kernen i modstanden mod denne politik, en massiv modstand med strejker og demonstrationer, begivenheder, der samler millioner af mennesker – arbejdere fra by og fra land og pensionister, dvs. alle ofre for denne politik.

Massemedierne, der kontrolleres af monopolerne, er tavse om dette, fordi finansoligarkiet – og regeringerne, der står i oligarkiets tjeneste, og EU-kommissionen, der er dets redskab – mest af alt frygter, at disse kampe, der føres i de forskellige lande imod den samme politik, vil forstærke

hinanden; at arbejderklassen og de arbejdende bliver bevidste om deres styrke og om deres fælles interesser, og at de vil trække alle de sektorer af samfundet, der lider under nedskæringspolitikken, med ind i kampen.

For at gennemføre disse nedskæringspolitikker for 'at øge konkurrenceevnen' tøver finansoligarkiet, monopolerne, bankerne osv. ikke med at indsætte ikke-valgte regeringer og koalitioner, hvori der indgår højreekstremistiske partier, og gennemtvunge EU-normer og EU-direktiver med lovvirkning, der påtvinges regeringer, parlamenter og nationale institutioner.

I Italien begyndte trojkaen på denne måde at gennemtvunge den første ikke-valgte regering og har nu støttet den tredje ikke-valgte regering i træk, som ledes af en liberal reformist, der ønsker at ramme arbejderklassen med nye arbejderfjendske foranstaltninger og hurtigt indføre et autoritært præsidentstyre. Nedskæringspolitik går side om side med mere reaktion, større undertrykkelse af dem, der sætter sig til modværge, og forøget kriminalisering af den sociale kamp.

Alt dette understreger Den Europæiske Unions antidemokratiske og antisociale karakter. Den virkelige politiske magt ligger i hænderne på statsmænd, regeringer og en ikke-valgt EU-kommission, der beslutter og udarbejder de direktiver, der lægges ned over landene under presset fra monopolernes repræsentanter. Det overfyldte EU-parlament debatterer, men dets beslutninger har kun lille betydning. Det tjener som en 'demokratisk' facade for EU, der ikke er demokratisk overhovedet.

Den Europæiske Union beskytter sig selv gennem love, krigsskibe og mure for at kriminalisere immigranterne i deres overfyldte både. Tusinder af dem er druknet i Middelhavet. Med Frontex, med detentionslejre som Lampedusa og med pigtråd ønsker 'Fort Europa' at beskytte sig selv mod mænd og kvinder, der flygter fra den elendighed og krig, som EU er ansvarlig for.

Den Europæiske Union blander sig i dag i eget navn militært

i Det Centralafrikanske Republik (CAR). Denne intervention blev i første omgang besluttet og udført af den franske imperialisme, der siden bad om hjælp fra dens allierede i EU. Nogle regeringer har sendt tropper, andre yder logistisk støtte. Men ingen har fordømt interventionen i Afrika, som vil få katastrofale følger – ligesom alle de imperialistiske militærinterventioner i Afrika.

Deres hovedformål er at opretholde den neokoloniale dominans og kontrollen over råstoffer, ikke mindst uran. De mest aggressive imperialistiske magter i EU, især den franske imperialisme, den britiske imperialisme og i tiltagende grad den tyske imperialisme, spiller en farlig og reaktionær rolle ved at skubbe på oprustningen af EU med det formål at forsvare 'dens interesser', i særdeleshed i Afrika, som de betragter som deres private ejendom. Denne politik, der føres i tæt samarbejde med den amerikanske imperialisme, koster milliarder af euro og opmuntrer militariseringen af EU-landene. Den er rettet imod de afrikanske folks kamp for at slippe fri af imperialistisk dominans og de herskende reaktionære klikker, der er instrumenter for denne politik.

EU-kommissionen har i månedsvis i hemmelighed haft forhandlinger om Den Transatlantiske Aftale med USA's regering, handelsminister og store monopoler. Det er en såkaldt 'frihandels'-aftale, den er klart nyliberal, og dens formål er at nedbryde gældende standarder for fødevarekvalitet og miljø. Den søger at liberalisere markedet og i særlig grad den offentlige sektor, og åbne den op for private monopoler.

Denne traktat kan også tillade monopolerne at sagsøge stater ved private domstole, der kan dømme dem for at have lagt hindringer i vejen for 'den fri konkurrence'. Denne aftale blev præsenteret af Obama som '*et økonomisk NATO*' med det formål at konfrontere Kina og andre konkurrenter til USA/EU-alliancens økonomiske magt efter devisen: 'Vi må forene os mod resten af verden og tage del i den

økonomiske krig for erobring af markeder, kontrol med råvarer og energiressourcer.'

Aftalen er et våben imod folkene og arbejderne over hele verden gennem konkurrencens '*Alle mod alle*'. De eneste, der har gavn af denne 'fri' og ubegrænsede konkurrence, er de stærkeste monopoler.

Det er tvingende nødvendigt at udvikle en stærk bevægelse i alle de europæiske lande for at stoppe disse forhandlinger.

Det er netop denne førte politik, der har resulteret i den farlige situation, som i øjeblikket udvikler sig i Ukraine og i hele regionen. Situationen risikerer at forværres og føre til en militær eskalation i stor skala. Rødderne til konflikten ligger i modsætningerne mellem imperialisterne indbyrdes og i EU's politik for udvidelse mod øst. Denne ekspansionspolitik føres frem af den tyske imperialisme, der forsøger at bestyrke sin lederrolle i EU for at styrke sig til kampen mellem imperialistmagterne på verdensplan. Ukraine er et stort land med meget betydningsfulde ressourcer. Det er geopolitisk vigtigt for Rusland. Det at integrere Ukraine i EU's interessesfære repræsenterer et stort slag mod Rusland og for dets ledes ambitioner om at gøre Rusland til en stærk imperialistmagt. Ingen kan ignorere dette, men det er præcis, hvad EU's ledere har gjort. De tøvede ikke med at støtte reaktionære kræfter, inklusive åbent fascistiske kræfter, der tog magten ved et statskup.

Putin reagerede øjeblikkeligt. USA-imperialismen blandede sig åbenlyst med det formål at få kontrol med styringen af krisen og tage ledelsen over sine europæiske allierede, der har udviklet økonomiske bånd til Rusland igennem en årrække. Den franske imperialisme sælger våben til Rusland. Den tyske imperialisme er delvist afhængig af russisk gas. Den britiske imperialisme har brug for tilførslen af kapital fra de russiske oligarker, og en stor mængde af den gas, der forbruges i EU's medlemslande, flyder gennem ukrainske gasledninger. Ved at udnytte denne krise har

NATO udvidet mod øst og kommer stadigt tættere på Ruslands grænser og forøger spændingerne.

De store imperialistmagter er direkte involveret og står ansigt til ansigt i konfrontation med hinanden. Selvom ingen af dem i dag ønsker en direkte militær konfrontation, er en situation af ustabilitet ved at udvikle sig i regionen. Dette fremmer en militarisering. Den Europæiske Union fremstår stadigt tydeligere som en imperialistisk blok, hvis ambitioner truer freden. Der er bestemt ikke total enighed i dette spørgsmål blandt EU's medlemslande, men det er denne tendens, der er udviklet af de dominerende imperialistmagter i hele EU's navn.

Vi vil godt her understrege, at der er identiske synspunkter hos socialdemokraterne og de liberale partier. De har alle støttet den ukrainske reaktion, der er allieret med højreekstremisterne, og de slutter ivrigt op om NATO's rolle. Den måde Stoltenberg – en socialdemokratisk leder – er blevet modtaget som generalsekretær for NATO af alle disse kræfter, viser det med al tydelighed.

Hele denne politik bliver afvist på det kraftigste af arbejderne og af folkene. Utilfredsheden vokser overalt. De progressive, de revolutionære og de anti-imperialistiske kræfter, og de marxistisk-leninistiske partier og organisationer, er forpligtiget til at være i frontlinjen i denne enorme protest, der omfatter alle sektorer i befolkningen og særligt arbejderklassen.

At være i forreste række i denne protestbevægelse betyder beslutsomt at tage kampen op mod den nedskæringspolitik, som regeringerne og Den Europæiske Union påtvinger. Det betyder at støtte arbejdernes langsigtede mål og kamp imod EU's antidemokratiske karakter, imod den imperialistiske karakter af dens politik, og imod nægtelsen af folkenes ret til at bestemme over deres egen fremtid.

De reaktionære kræfter, højreekstremisterne, de åbent fascistiske partier og grupper forsøger at udnytte stemningen af utilfredshed til at manipulere den over i en farlig retning af nationalisme, splittelse og fremmedhad. For dem er fjenden ikke det kapitalistiske system, men andre landes folk eller 'de fremmede'. Disse kræfter ønsker at bruge EU-parlamentsvalget til at styrke sig, få repræsentanter valgt ind i parlamentet og udnytte den økonomiske støtte fra EU til at udvikle deres arbejde.

Vi, marxistisk-leninistiske partier og organisationer, der underskriver denne deklARATION, vil udvikle vores analyse af EU's natur og politik, og vi vil udbrede vores synspunkter i forbindelse med EU-parlamentsvalget. Dette valg er – ligesom også EU som konstruktion – en karikatur på demokrati.

I de lande, hvor der er kræfter, der opstiller lister til valget, som kæmper mod EU og dets politik for nedskæringer, krig og reaktion, opfordrer vi til at støtte disse.

I de lande, hvor valget kun består mellem kræfter, der enten støtter EU eller kun kritiserer enkelte aspekter uden at sætte spørgsmålstejn ved dets grundlag eller formål og udbreder illusioner om muligheden for at reformere EU, opfordrer vi til at udvikle en aktiv bevægelse for ikke at stemme ved valget.

I de lande hvor progressive kræfter kæmper for at få deres lande ud af EU, hvor de har en massebasis, hvor de er en del af stærke frontbevægelser, der opstiller lister på et sådant grundlag, opfordrer vi til at stemme på disse.

Vi vil udbrede sådanne lister internationalt som et udtryk for folkernes ret til selvbestemmelse over deres egen fremtid. Vi fordømmer alle former for afpresning, alle forsøg på at fortie deres eksistens eller på at fordreje oplysninger om deres mål og kamp.

Overalt fremfører vi følgende paroler:

Ned med det imperialistiske EU!

Stop EU's nedskæringspolitik!

Stop EU's kriminalisering af sociale protester!

Stop EU's krigspolitik!

Stop Den Transatlantiske Frihandelsaftale (TTIP)!

Nej til Bankunionen!

Nej til Europas Forenede Stater!

Styrk arbejdernes og folkenes internationale solidaritet!



Imperialister og håndlangere! Få de beskidte hænder ud af Mellemøsten!

Juni 2014

Siden USA's besættelse af Irak og Afghanistan er Mellemøstens prøvelser aldrig ophørt. For tiden er det en terrororganisation, der betegner sig som Den Islamiske Stat i Irak og Levanten (ISIS), der fortsætter sin ekspansion, som begyndte i Falluja. Denne organisation står bag hundredtusinder af menneskers flugt fra Mosul, den dræbte snesevis af mennesker, besatte det tyrkiske generalkonsulat og tog gidsler blandt medarbejderne, og står nu ved porten til Kirkuk og truer Bagdad.

ISIS er en organisation af samme slags som Al Qaida og Al Nusra, som manipuleres af USA for at vælte Assad-regimet i Syrien. Den understøttes logistisk og militært af Saudi-Arabien, Kuwait og Tyrkiet, og i ly af denne beskyttelse har den for nylig begået terrorhandlinger i den kurdiske region Rojava i det nordlige Syrien.

Imperialisterne har allerede i lang tid forsøgt at omforme Mellemøsten og gennemføre deres imperialistiske politik, så olieressourcerne kan beherskes af dem. For at opnå dette er alle metoder til at provokere til vold og fjendskab mellem samfund og nationer, der bor i regionen, blevet afprøvet.

Over for Syrien, Iran og Hizbollah i Libanon, der af imperialisterne er kaldt "*den shiitiske ondskabens akse*", har de forsøgt at danne en "*sunni-halvmåne*", bestående af Tyrkiet og Golfstaterne,

herunder Saudiarabien, for at skabe grundlaget for en voldelig indbyrdes konfrontation i regionen.

I Irak er Maliki-regeringens politik, som ikke tilstår andre samfund nogen ret til at eksistere, videreført i det ødelagte land efter USA's tilbagetrækning.

ISIS - som blev udrustet af Tyrkiet, og som betragtes som en de facto allieret, der kan åbne en ny vej for Syrien - er resultatet af en politik, der har til formål at uddybe divergenserne mellem de forskellige fællesskaber, og omdanne forskellene til fjendskab mellem dem. ISIS er blomstret op i et stort åbent felt af reaktionær politik, ført af imperialismen og den tyrkiske regering.

Irak står i dag over for en opsplnitning i tre dele mellem sunnier, shiiter og kurdere. Imidlertid er spørgsmålet for længst overgået fra at være et simpelt internt anliggende for Irak og forvandlet til et globalt problem, hvor det indgår i en proces, hvor supermagterne uundgåeligt vil gå videre med en nyopdeling af indflydelsessfærer i regionen.

Med ISIS' angreb mod den tyrkiske konsulat i Mosul, hvor de tog alle tilstedeværende som gidsler, mens en erklæring fra den tyrkiske viceudenrigsminister hævder, at de "ikke er gidsler", er forholdet mellem regeringen og terrorgruppen utilsigtet blevet belyst. Disse udtalelser viser, at den tyrkiske regering er i ledtog med denne kriminelle terrororganisation.

Den tyrkiske regering har et stort ansvar for den forværrede situation med et voksende kaos i Irak, der uundgåeligt vil brede sig i hele regionen. Regeringen har gennemført intriger bagom ryggen på alle sine naboer for at blive en regional stormagt, og udgør en destruktiv kraft mod alle nabolande, som opildner folkene mod hinanden, konstant truer alevitterne i Tyrkiet, og har gjort alt for at antænde krigsbålet i Syrien. har et stort ansvar. Det er et resultat, der er fremprovokeret af den imperialistiske politik i Irak, og som har banet vejen for en ny krig. Men for



CIPOML 20 år: Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer ved det internationale festmøde i Istanbul, Tyrkiet 24. november 2014

befolkningerne i regionen er det vigtigste krav i dag fred og demokrati. De vil aldrig arbejde for at mætte grådigheden hos USA, Tyrkiet eller andre af dets reaktionære allierede stater. I dag er betingelsen for en ægte fred folkernes opbygning af et kollektivt demokrati, så de kan regere sig selv og sætte deres undertrykkende diktatorer, USA og dets allierede på porten. En ny orden, der er bygget på en sand sekularisme, der garanterer broderskab mellem forskellige trosretninger, kan være et alternativ til den politik, der driver folkene til at blive ødelagt i en rækkefølge, som påtvinges af USA, det vil sige en orden baseret på kaos.

Ned med imperialismen!

Længe leve broderskabet mellem folkene!

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer bliver 20 år

I det 21. århundrede er verden stadig delt. Modsætningen mellem Arbejde og Kapital på alle områder er den deling, som afspejler antagonismen mellem arbejdet og produktionens voksende samfundsmæssighed på den ene side og på den anden side den kapitalistiske karakter af tilegnelsen af værdierne, som i stadig højere grad koncentrerer hos et fåtal mennesker.

Videnskabelige og industrielle kræfter er udviklet, som var utænkelige for halvtreds år siden, produktionen er blevet mekaniseret i en ekstraordinær grad, teknologi, kommunikationsmidler og computere er blevet udbredt til samfundsmæssig og individuel brug. Alt rummer imidlertid sin modsætning: Fortvivlelsen skabt af kapitalismen har nået et meget alvorligt omfang; forfaldstegnene har vist sig parallelt med en ophobning af rigdomme, som overgår slutfasen for det byzantinske imperium.

Den kapitalistiske verdenskrise fra 2008, som mange lande stadig lider under, er forsøgt betalt af de brede masser af udbyttede – af nøjagtig de masser, som har erfaret, at kapitalismen som social organisering er kendetegnet af 'fattigdom midt i rigdommen'. At de folkelige lag tvinges til at betale for krisen uddyber yderligere kapitalismens katastrofale konsekvenser: mekaniseringen af arbejdsprocessen; forøgelse af udbytningen, indbefattet

nedgangen i reallønningerne, en eksplosion af fattigdom og sult, uretfærdighed og ulighed, tiggeri, narko, prostitution o.s.v.

Det er umuligt at acceptere, udholde eller ignorere denne deling af verden og den voksende utilfredshed, som får de udbyttede masser i diverse lande til at gøre oprør. Denne situation er meget synlig i Grækenland, Portugal, Spanien, Tunesien, Ægypten, Tyrkiet, Brasilien o.s.v.

Den antagonistiske modsætning mellem kapital og arbejde er ikke den eneste årsag til verdens deling. Der er også modsætningen mellem et mindretal af rige kapitalistiske lande og imperialistiske stater, og de tilbageblevne folk og lande, som er politisk, økonomisk og finansielt undertrykte og udbyttede, og som udgør flertallet. De store imperialistiske stater, som har skabt internationale organisationer så som Den europæiske Union, frihandelsaftalerne, NATO og De Forenede Nationer, der skamroses (touted) som 'det internationale samfund', plyndrer de undertrykte folks naturressourcer og tolererer ikke muligheden af deres selvbestemmelse. Dette er tilfældet med Afrika, som de tømmer, Amazonas, som de ødelægger, eller besættelserne af Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien o.s.v.

Et andet område for konflikt og modsætninger er konfrontationen mellem de internationale monopoler og de imperialistiske lande indbyrdes, som især kommer til udtryk i dannelse og nydannelse af økonomiske og militære blokke, og i etableringen af militærbaser på alle de fem kontinenter. I slagsmålet om, hvem der skal beherske og udplyndre bestemte regioner, støder de imperialistiske lande hårdt mod hinanden. For at vinde kontrol over disse regioner, har de opflammet til nationale stridigheder for at vinde undertrykte folks støtte. Disse indre konflikter, som provokeres frem og fører til militære konflikter, som det er set i Ukraine og Syrien, viser, at de imperialistiske

konfrontationer bliver tilspidsede.

I 1990'erne proklamerede kapitalisterne og deres lakajer, at "historien var slut", at "kapitalismen ville være der evigt" og "en ny verdensorden", de forkyndte et fredeligt, velstående samfund, uden kriser, bygget på en "selvfornyende kapitalisme", baseret på en "kapitalistisk globalisering", som ville blive bygget "på den anden side af klasserne og klassekampen". Det er imidlertid ikke velstanden, der øges, men elendigheden. I stedet for fred er det krig og kup og tab af tiltro til diktaturene, at vi har set i de sidste årtier.

Nej, kapitalismen har ikke noget at tilbyde arbejderne, der overlever på deres arbejdskraft i fabrikker og kontorer, eller de arbejdsløse og fattige i by og på land – hverken et job eller en anstændig løn, hverken fred eller velstand eller en sikker fremtid. For at opnå dette må arbejderne og de øvrige arbejdende opmuntres til at gøre oprør og omstyrte kapitalens magt.

Fra slavernes kamp mod slaveejerne, i alle samfund der har været skueplads for klassekampen, har den ført til at én undertrykkerklasse har grebet magten og afløst en anden. Kapitalismen har udviklet produktivkræfterne i et sådant omfang, at den ikke kan opretholde sig selv uden at beskære eller ændre produktionsforholdene. Kapitalismen udvikler også hele tiden arbejderklassen, socialiserer den stadig mere. Den har således skabt de sociale betingelser, hvor en udbyttet klasses magt kan erstatte en udbytterklasses magt. Denne historiske og sociale udviklingsproces bestemmer arbejderklassens historiske mission – nemlig at erobre magten for at skabe en overgangsperiode hen mod socialisme med det mål at ekspropriere ekspropriatørerne, at afskaffe klasser og udbytningsforholdene.

Arbejderklassen rejste sig for første gang i protest mod det kapitalistiske tyranni i det 19. århundrede med de opstande,

der fandt sted på hele det europæiske kontinent og med magterobringeren med Pariserkommunen i Frankrig for en kort periode i 1871. Så fulgte omstyrtelsen af det kapitalistiske herredømme i Rusland med Den store Oktoberrevolution i 1917, da den organiserede sig som herskende klasse for at opbygge Sovjetunionen og i et halvt århundrede tog kæmpeskridt i retning af afskaffelse af menneskets udbytning af mennesket.

Vi, verdens marxistisk-leninistiske partier og organisationer, forenede i Den Internationale Konference (IKMLPO), opfordrer i anledning af 20-året for dannelsen af vores organisation arbejderklassen i hele verden, de undertrykte folk, ungdommen i alle lande til at forene sig mod det internationale bourgeoisi og imperialismen, og på denne måde styrke kampen for frigørelse.

Verden, som er delt mellem udbyttere og udbyttede, mellem imperialistiske herrer og undertrykte folk, bevæger sig hen imod en ny periode af opstande og revolutioner.

Kapitalismen har intet at tilbyde de udbyttede masser, den har modnet betingelserne mere end i nogen anden periode i historien i et forspil til socialismen. Og dette ord modenhed må anvendes både kvantitativt og kvalitativt i forhold til arbejderklassen og de øvrige arbejdende, som yderligere vil konsolidere deres stilling og styrke deres organisationer i alle lande, hvis de trækker på deres egne erfaringer både fra fagforeningskampen og den politiske kamp, og ikke mindst fra de massive klassekampe, som finder sted i mange lande.

Selvom der er blevet manipuleret med revolutionerne i lande som Tunesien og Ægypten tilhører fremtiden verdens arbejderklasse og øvrige arbejdende, som samler rige erfaringer for at blive ved med at rykke frem.

Erfaringerne fra de revolutionære bølger og de nationale og

sociale kampe i alle verdens lande viser, at vi kan bevæge os frem mod sejr, og nu med større styrke og kraft. Vores kampe for national og social frigørelse vil antage deres egne særlige former og følge forskellige veje, afhængigt af landene, men vil i deres indhold være af internationalistisk karakter, som delelementer i den samlede proletariske verdensrevolutions-proces.

Alt dette forpligter os til at konsolidere og styrke vores enhed og organisation, både nationalt og internationalt.

Socialismen vil sejre!

Længe leve internationalismen!

Verdens arbejdere og undertrykte folk, forén jer!

1. maj 2014



Tidligere udkommet i pjeceserien:

Danmarks og EU's militærstrategi (2013)

Kvindekamp: Rul de nyliberale reformer tilbage (2014)

Ud af EU (2014)

Brød og frihed - Folkeopstanden i Burkina Faso (2014)

Se mere på

www.oktobernet.dk

www.kpnet.dk
www.kpnet.dk/blogs

ISBN 9788790609191

20 år i kamp for revolution og socialisme

CIPOML – den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer blev stiftet i Quito, Ecuador, i 1994 – og er siden vokset til en verdensspændende bevægelse. I Danmark med Arbejderpartiet Kommunisterne APK som medlem.

I denne pjece er samlet grundlagserklæringen og en række vigtige dokumenter fra CIPOML's første 20 år.